

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. An dentur in Continuo partes actu?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

secundum regulam Scoti; Omne absolutum realiter ab eo distinctum conservari potest sine illo altero, ergo. Sed detur casus, quod non possint separari; Contrà tamen secundo: Possunt omnia puncta separari à continuo ad minus per intellectum, si ergo intelligantur omnia puncta separata, quero, quid intelligitur remanere, si intelliguntur partes, ergo intelliguntur in continuo esse partes sine punctis, si verò partes non remanent, manebit nihilum, adeoque totum erit compositum ex indivisibilibus, quia hæc sola sunt ablata, & aliud nihil remanet.

IX.
Opponitur
& solvitur
Arist.

Opponitur Autoritas Aristotelis hic cap. 3. t. 26. ubi dicit, continuum esse id, cujus partes terminantur & copulantur termino communi, sed iste terminus communis non est aliquid divisibile, ergo erit aliquid indivisibile, probatur mi: quia aliàs non secundum idem, sed secundum aliam, & alteram portionem utriusque communis esset. R. dist. ma. continuum est, cujus partes copulantur termino communi absoluto, nego ma: respectivo concedo: ma. & disting. etiam minorem, iste terminus non est divisibilis formaliter, considerando in ratione relationis concedo, fundamentalitèr, ratione partium, quas copulat nego mi: & consequentiam. Itaq; sicut unio sufficit ad uniendas partes substantiales inter se, quæ magis sunt unitæ, quàm integrales, ita etiam sufficit ad uniendas has, & sane indivisibilia illa quomodo unientur, si per alia, mera erunt talia, si seipsis, malè adfertur, quia dicunt respectum uniti, ergo.

Instatur: Ad Unionem Metaphysicam auferendam non est necessarium, adhibere tam diversa & particularia instrumenta, sed ad tollendam unionem continui hæc adhibere necesse est, verbi gratiâ, securim, ferram, &c. ergo unio continui non erit aliquid relativum; Patet major, quia per securim materia non dividitur à forma, sic dividitur una pars ligni ab alia, ergo. R. dist. mi: Ad tollendam unionem continui necesse est adhibere instrumenta, quasi unio esset terminus actionis illius instrumentorum, nego mi: ad dividenda latera corporis, cui interponuntur, concedo minorem & nego consequentiam. Et Ratio patet: nam si essent propterea necessaria ad unionem partium tollendam, id est, indivisibilia, non videretur conceptibile, quomodo ad quamcunque applicationem semper tangerentur indivisibilia, & nunquam partes, si autem tanguntur quoque aliquando partes, si illæ dividuntur per instrumenta absque eo, quod intercedat talis unio, poterunt & omnes sic dividi.

QUÆSTIO III.

An dentur in Continuo partes actu?

- I. **Averroës**, Simplicius, Durandus, Falsolus, & plures alii Peripatetici, ut effugerent difficultates, quæ Aristotelicos premunt, ne etiam cogerentur admittere dari infinitum actu &c. negant in continuo esse partes actu,

sed dicunt eas solum esse ibi potentia, itaq; quod non distinguantur à se invicem ante designationem nostram, licet ipso facto, quo eas designamus, distinguamus; Verùm tamen gratis ad hanc recurrunt absurditatem, unde cum communiori ad præsentem questionem

Dico: Dantur in quolibet continuo plures partes actu, quæ ante omnem designationem per quocunque extrinsecum factam distinguantur realitèr. Ita Doctor Subtilis 2. d. 11. q. 3. D. Thomas, quos præter suos sequuntur Connimb, Suarez, Hurtadus, Compton, &c. &

Probatur primo: Antequàm superveniat securis ad lignum, jam est aliqua distinctio realis in ligno, ergo sunt partes actu in ligno: patet consequentia, quia in illo toto sunt actu plura, in quo est realis distinctio, sed in continuo est realis distinctio, ergo sunt actu plures partes: probatur ergo antecedens, quia antequàm superveniat securis, non est identitas per totum lignum, omnesque ejus partes, ergo est aliqua distinctio; patet consequentia: quia inter omnimodam identitatem & distinctionem non datur medium; probatur igitur ant: Quia si ante applicationem securis esset realis identitas in ligno, nunquam posset lignum dividi in duas partes, quia quæ sibi realitèr identificata sunt, nec divinitus separari possunt, ut patet de rationalitate & risibilitate in homine, de intellectu & anima, de differentia individuali & natura specifica, & infinitis aliis, ergo.

Dices: In ligno esse quidem aliquam distinctionem, inter ejus partes in potentia, non tamen in actu, post designationem verò est distinctio realis in actu. Sed Contrà: Esse distinctum actu realitèr, nihil est aliud, quàm existere duas res, quarum una non est alia, sed ante designationem sic existunt duæ partes in continuo, ergo ante designationem sunt distinctæ actu & realitèr.

Instabis: Eo ipso, quod dicas duas res, jam facis duas partes, ergo ante dictionem tuam, vel designationem non sunt duæ res actu. Sed Contrà: Nulla dictio potest facere, quod una res non sit alia, sed tantum significat unam rem non esse aliam, significare autem non est idem, quod facere, ergo antequàm dicatur, unam rem esse aliam, jam est, patet ant: quia per hoc, quod dicam parietem esse album, non facio ipsum album, nec quod dicam hominem esse rationalem, talis est, alioquin toties, quoties aliquid dicerem, illud facerem, & sic possem dicere Angelum, & ipsum Deum super omnia benedictum habere partes, & esse compositum, & si hoc dicerem, facerem in ipsis tales partes, quod absurdum est.

Probatur Conclusio secundò, Ad hominem: Secundum te, pars actu ea est, quæ habet actu terminum, seu carentiam ulterioris extensionis, sed designatio tua non potest facere, ut hæc pars habeat actu carentiam ulterioris extensionis, ergo: major est Advers. probatur minor, quia quæcunque pars designata eò se extendit post designationem, quò se extendebat ante designa-

designationem; ergo: patet ant: quia quomodocumque designes manum meam, quæ est pars totius corporis, eò se extendit, postquam designasti, quò se extendebat, antequàm designares.

Probatur tertio: Continuum est actu compositum, ergo habet actu partes componentes; probatur consequentia, quia, sicut non datur totum sine partibus, ita nec totum actu sine partibus actu, quia continuum non potest dici actu compositum, eò, quòd habeat in potentia: aliàs etiam possem dicere, quòd totum esset actu divisum, quia est divisum in potentia, id est, divisibile, & per consequens non erit actu continuum, quia divisio tollit continuitatem. Ex hoc Confirmatur ratio: In continuo sunt actu partes post designationem & divisionem, ergo etiam ante: probatur consequentia, quia divisio nihil reale addit partibus sed potius aliquid destruit, ergo si sunt partes post divisionem, etiam erunt ante.

distinctis inter se, nequit fieri unum per se, nego ant: ex duobus entibus in actu completis & non tantum realiter distinctis, concedo ant: & patet ratio; quia ex corpore & anima fit unum per se, licet corpus & anima inter se non sint realiter distincta, quare tantum ex duobus entibus in actu completis nequit fieri unum per se.

Arguitur secundò ex Autoritate Concilii Tridentini, sess. 13, can. 3. ubi definit, totum Christum contineri sub singulis partibus specierum, separatione facta, ergo censuit in speciebus ante separationem, seu divisionem non esse actu partes: probatur consequentia, quia aliàs non esset ratio, cur adderet illa verba, *separatione facta*, si ante separationem essent actu partes in speciebus. R. negando consequentiam, ejusque probationem: rectè enim illa verba à Concilio sunt addita, quia posset esse dubium, an, sicut Christus ante divisionem est in hostia, ita etiam sit in ea, facta divisione, rudiores namque cogitare possent, quòd Christus ad divisionem hostiæ divideretur, vel quòd omnino desineret esse sub speciebus divisis, & hinc ad tollendum utrumque errorem, Concilium verba illa signanter addidit; quòd autem sint plures partes actu in his speciebus, & per consequens in quolibet continuo, probatur ex hoc ipso Mysterio, quia Christus Dominus est pluries sub speciebus Eucharisticis, quam semel, ergo in speciebus sunt actu plures partes, probatur consequentia: Christus non est sub aliqua specierum, nisi sub parte, ergo si est pluries quam semel, in speciebus dantur plures partes actu.

IX:
Argumentum ex ratione.

Instatur: Christus Dominus non est, nisi semel sub speciebus, ergo non pluries, & consequenter ex hoc mysterio plures partes actu inferri non possunt. Sed Contrà 1. R. Si Christus Dominus non est sub speciebus, nisi semel ante earum divisionem, ergo est sub ipsis modo quantitativo & extenso; probatur consequentia, quia si non est, nisi semel, debet esse totus sub tota specie, & pars sub parte, & per consequens una pars illius est extra locum alterius, quod est esse ipsis præsens modo quantitativo & circumscriptivo. R. 2. Si divideretur hostia conservata in duas medietates, totus Christus esset præsens utriusque medietati, ut est de fide, ex Trident. jam citato, ergo etiam antea fuit bis sub ipsis, ergo etiam habuerunt medietates illæ antea partes: probatur consequentia prior, quia non est assignabilis causa, à qua producatur illa nova præsentia totius Christi, ac medietatem hostiæ, post divisionem, ergo si est nunc præsens totus utriusque medietati, etiam antea fuit: probatur ant: Deus non est causa illius novæ præsentia, quia Deus non producit de lege posita sacramentalem præsentiam corporis Christi ad species, nisi dependentèr à verbis consecrationis: Nec etiam ille, qui dividit, aliàs sequeretur, quòd femina posset consecrare, quia hæc posset dividere hostiam, ad quam divisionem sequeretur præsentia corporis Christi.

VII. Dices: Licet ante divisionem essent illæ partes distinctæ etiam, non tamen habebant rationem partium, sed eam primò acquirunt post divisionem. Sed Contrà: Potius dici debet, quòd fuerint actu partes in continuo ante divisionem, quam post eam, quia tunc aliquid potest habere rationem partis, quando actu totum componit & constituit, quia ab actuali constitutione denominatur aliquid pars alterius, quia si plures amphoræ aquæ conserventur, non dicuntur respectu sui invicem esse partes, quamdiu separatæ manent, benè tamen, si in una eademque urna simul commisceantur. Sed in favorem contrariæ sententiæ

VIII. Opponitur Autoritas Aristotelis 8. Phys. & alibi dicentis, in continuo partes non esse actu, sed tantum potentia; Imò alibi dicit, totum continuum esse unum &c. ergo ex mente Aristotelis in continuo non sunt partes actu. R. tamen negando consequentiam, Aristoteles enim multipliciter in illis locis intelligi potest & debet, nam si dicit quandoquæ, in continuo non esse partes actu, vult eas actu non esse separatas, sed separabiles, quod est esse in potentia. Quando vero dicit, continuum esse unum, non dicit esse idem, seu identificatum, quia unum etiam est illud, quod ex pluribus est compositum; denique dici potest, Aristotelem velle, partes in continuo non esse per modum entium completorum, sed tantum per modum entium incompletorum, sic aquæ hydria manens in urna est pars, & ens incompletum, quando ex urna extracta est, jam se habet per modum entis totius, quamvis ulterius per accidens, & integraliter complebilis.

Instatur: Ex duobus entibus in actu acquirit fieri unum per se, ergo si partes illæ in continuo sunt entia in actu, non poterit fieri unum per se ex illis. Sed R. diff. ant: Ex duobus entibus in actu realiter tantum dicitur fieri unum per se.

F. Amandi Hermann Physica.

Xxx 2 ris Christi

ris Christi, cum consecrare non sit aliud, nisi hanc presentiam adducere.

Urgetur: Causam illius presentiae esse sacerdotem, quia primò hostiam consecravit. Sed *Contra*; Supponatur, quòd illa fractio à femina facta contigerit post mensem consecrationis, tunc potuit esse sacerdos jam mortuus, & si esset mortuus, in eum non posset referri illa nova presentia sacramentalis adductio; & licet, viveret adhuc, si non produceret de novo verba consecrationis, non consecraret, nec consequenter corpus Christi adduceret.

✕

Dices: Illam presentiam non esse novam, sed antiquam; Sed *Contra*, presentia illa, secundum te, non fuit pluries ante divisionem, sed unica, & jam sunt duæ totales

presentie, ergò una earum est nova, post divisionem, nec valet, si dicas, quòd sit nova inadæquata: quia illa pars corporis, quæ ante divisionem non fuit presentis huic medietati, jam est presentis facta divisione, hoc, inquam, non valet, quia peto, à quo producat presentia sacramentalis illius partis, quæ nunc est presentis huic medietati, & antè non fuit?

Instabis: Illam presentiam produci vi prioris miraculi ante divisionem facti. Sed *Contra*: Ubi est effectus realis novus, debet etiam esse causa nova, hic est effectus novus, id est, nova presentia, ergò etiam nova, & consequenter non valet dicere, fieri vi prioris miraculi.

